

**« Їх імена ввійшли в
безсмертя... »**

**Землякам, які загинули під час проведення
антитерористичної операції присвячується..**

**Горить свіча і пам'яті сльоза
Додолу з неї краплями стікає,
Земля ридає, плачуть небеса –
Героїв Україна пам'ятає.**

**Всіх до одного ми повинні
пам'ятати,**

**Хто нас в цей час тяжкий
на Сході захищав.**

**Щоб бачила кожна вбита
горем мати,**

**Що недаремно син життя
віддав.**

**Війна- це страждання не окремих осіб, а
біль і горе для цілого народу.**

Нині Україна переживає нелегкі часи.

**Ціною тисяч людських життів
відстоюється наша соборність і
незалежність.**

**Справжні Герої України мужньо
обороняють свою землю.**

**Серед них більше двохсот наших земляків,
40 із яких – добровольців.**

**П'ять жителів Катеринопільщини
героїчно загинули.**

**Вони по-різному проходили свій шлях.
Хтось був вже батьком, хтось плекав родину.
Лише війна міцний залізний цвях,
Так несподівано забила в домовину.
А скільки було в кожного ідей?
Зробити хату, виростити сина.
Щодня втрачаєм мужніх ми людей.
І у скорботі плаче Україна.
Страшенно важко, що настав той час,
Коли мою країну роздирають.
Та ми, Герої, не забудем, Вас
Тому, що в нас**

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ.

Сергій Сергійович Бохонько **(29.04.1992-19.07.2014)**

Сергій Сергійович Бохонько (позивний «Боха») народився 29 квітня січня 1992 року в смт. Єрки Катеринопільського району у багатодітній родині. Рано залишився без матері. Тут у селищі закінчив загальноосвітню школу. З початком збройних сутичок на Сході України активний учасник Майдану прагнув потрапити в лави Збройних Сил, щоб захищати Вітчизну від посягань ворога. Але за станом здоров'я у проходженні військової служби йому було відмовлено. Розраховався з роботи, поїхав у Нові Петрівці і добровільно вступив у лави територіального батальйону «Донбас» та з березня 2014-го, брав героїську участь у антитерористичній операції. Повідомив, що йде на війну, коли пройшов медичну комісію, на фронті був 3 тижні. З початку літа 2014-го року стрілець в батальйоні «Донбас» (друга штурмова рота) перебував у зоні АТО з позивним «Боха». Борець 3-го резервного батальйону Національної гвардії України (батальйон «Донбас».) Стрілець 1-го відділення 1-го взводу 2-ї роти спеціального призначення. Загинув у ніч з 18 на 19 липня під час бою з бойовиками із бандоформування «Привид» від кулі снайпера на ст. Попасна Луганської області. За попередніми даними частина підрозділу попала у засідку терористів під час передислокації особового складу. Бійці відбили дві атаки, під час третьої Бохонько загинув. Похований 22 липня у селищі Єрки, біля могили матері

«Таких щирих людей, як Сергій, мало. Недаремно кажуть, що Бог забирає найкращих».- так говорили про юнака ті, хто був поряд з ним до останньої хвилини. « Він не був сором'язливим, швидко знаходив друзів. Під час Майдану вболівав за Україну. Нам уже сказав, що їде в зону АТО аж тоді, коли пройшов медичну комісію», – пригадує його сестра Катерина.

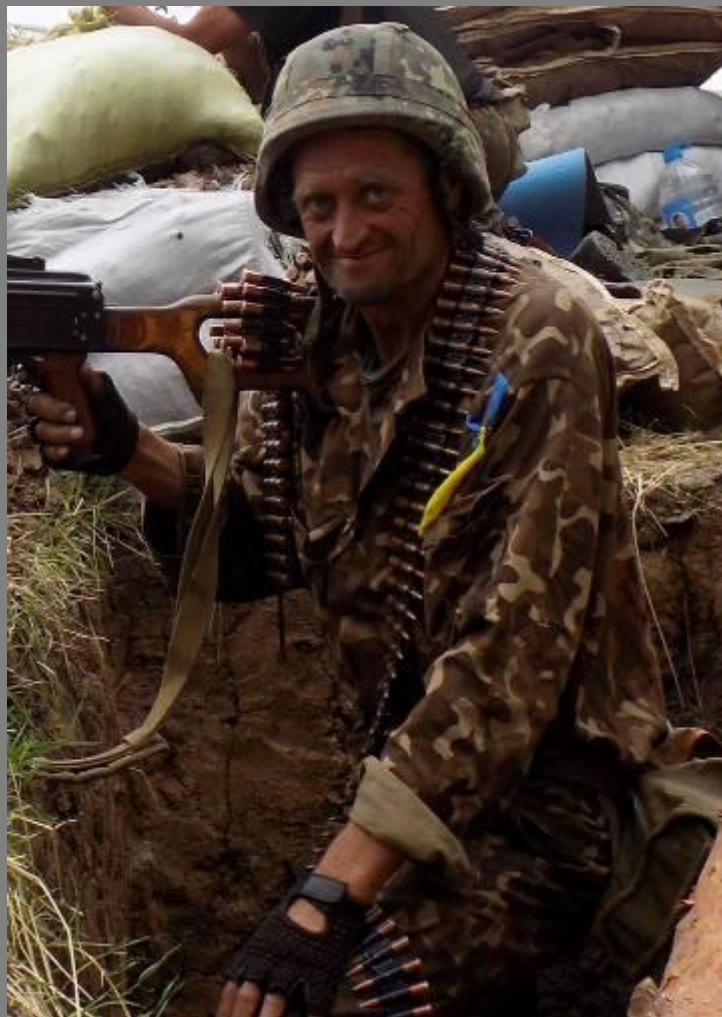

**Указом Президента України № 631/2014 від 2 серпня 2014 р., нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (посмертно), за особисту мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України .
У День Соборності України у Єрківській загальноосвітній школі відбулося відкриття меморіальної дошки загиблому учаснику антитерористичної операції, колишньому учню цієї школи- Сергію Бохоньку.**

Руслан Юрійович Бобуров (26.03.1966-31.01.2015)

Руслан Юрійович Бобуров народився 23 березня 1966 року в селі Сигнаївка, Шполянського району в родині залізничників. З часом батьки переїхали на постійне місце проживання до селища Єрки Катеринопільського району, де здобув середню освіту. Добре опанував спеціальність штукатура-

лицювальника у Ватутінському професійному училищі. З 1985 по 1987 роки здійснював строкову службу в Афганістані. Після працював у будівельній організації ПМК в місті Ватутіне. Згодом в пожежній частині селища Катеринопіль. Життєві мрії стали на другий план, коли в Україні розпочалася Революція

Гідності. Руслан Бобуров став активним учасником Євромайдану. Коли ж на Сході розпочалися воєнні дії, колишній афганець, майданівець не задумуючись пішов добровольцем на фронт і став одним з перших айдарівців.

Практично з самого початку цієї визвольної війни Герой воював на Луганщині за свободу і незалежність України. Айдарівці до останнього мужньо обороняли від проросійських терористів другий по важливості

після Донецького аеропорту стратегічний об'єкт –

Луганську ТЕС в м. Щастя.

Солдат, зенітник, кулеметник 24-го окремого штурмового батальйону ЗСУ «Айдар» брав участь у всіх боях батальйону за визволення Луганщини.

31 січня 2015 року близько 13:00 місто Щастя під Луганськом було обстріляно з РСЗВ «Град».

Руслан загинув біля входу на прохідну Луганської

ТЕС.

- Українському народу доводиться жертвувати найдорожчим – життям своїх кращих синів. І тепер серед них наш Руслан Бобуров. Бог зберіг йому життя під час війни в Афганістані, під час Революції Гідності, та не зміг закрити від кулі «російського брата». Смерть багато разів зупинялась на волосину від нього. Дотяглась.

Мужність і відвагу справжнього патріота, воїна-афганця, одвічного борця за справедливість відзначено нагородами (посмертно) – орденом «За вірність присязі», орденом «За мужність» III ступеня.

На фасаді Єрківської школи, де він навчався, відкрита меморіальна дошка на честь Героя.

Віталій Миколайович Чумак

(24.08.1990-08.02.2015)

Чумак Віталій Миколайович народився 24 серпня 1990, Єрки Катеринопільський район Черкаська область. Учасник Майдану. Мобілізований 31 липня 2014 року. Молодший сержант, старший стрілець, командир танку 15-го окремого гірсько-піхотного батальйону (Ужгород) 128-ї окремої гірсько-піхотної бригади. 8 лютого 2015 року під час відводу підрозділу із селища Рідкодуб (Шахтарський район) під Дебальцеве військові потрапили під мінометний обстріл, Віталій загинув у бою. 12 лютого 2015 року в с-т Єрки відбулося народне прощання із загиблим в АТО Героєм, командиром танку – Чумаком Віталієм Миколайовичем.

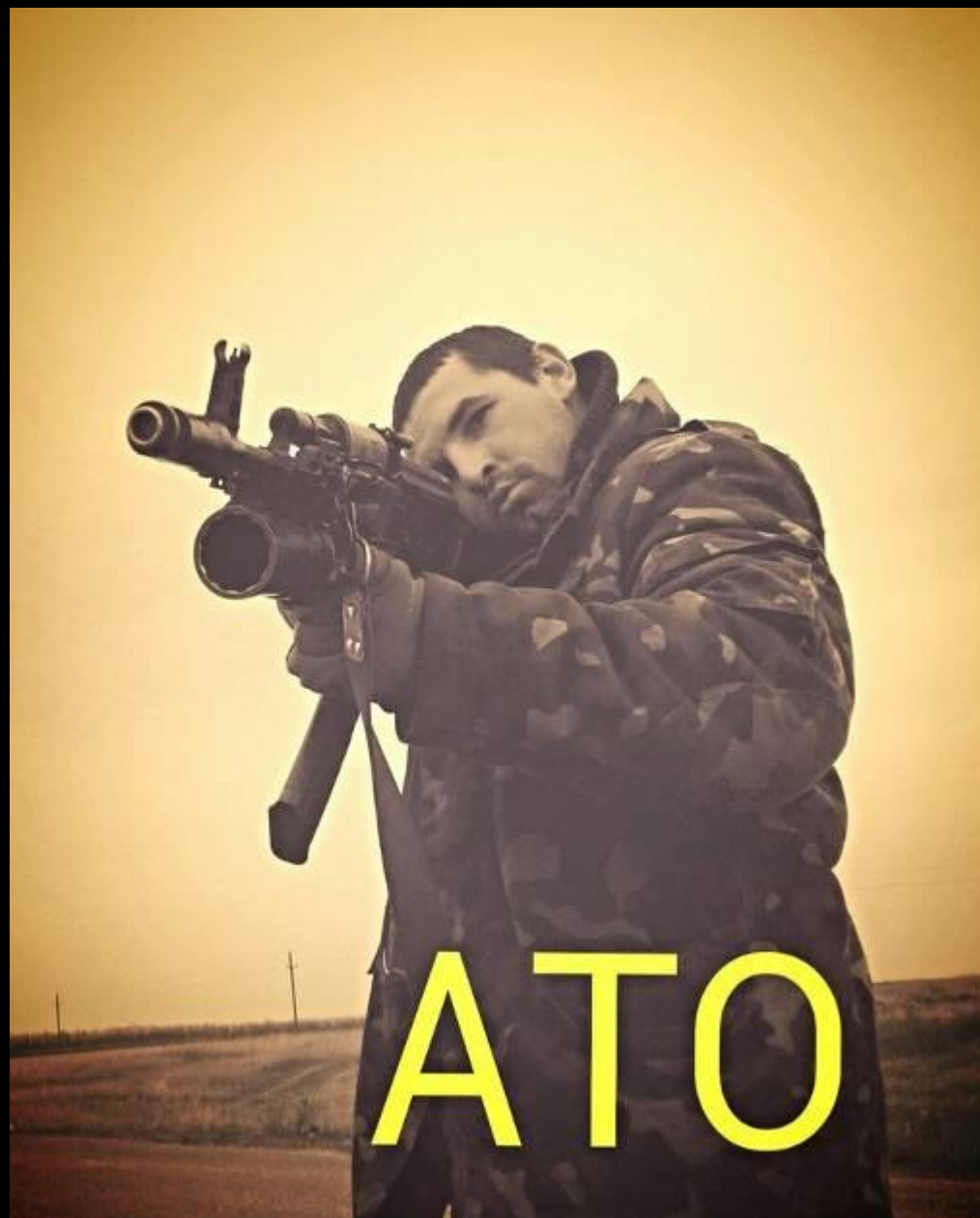
Я на світі прожив,
Наче спалах зорі на світанку,
Наче крапля роси,
Наче крик журавля,
Тільки мить...
І не знав, що раптово
День мій прийде останній,
І в жертвним вогні
Моє серце на попіл згорить.

За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, Указом Президента України № 270/2015 від 15 травня 2015 року Віталій Миколайович Чумак нагороджений орденом «За мужність» III ступеня (помертвно).

На фасаді Єрківської загальноосвітньої школи, де він навчався, відкрита меморіальна дошка на честь героя.

ATO

Максим Володимирович Солонар (28.01.1994-16.10.2014)

Максим Володимирович Солонар народився 28 січня 1994 року в селі Ярошівка. Проживав разом з батьками. в селі Іванівка Новоархангельського району Кіровоградської області.

Навчався юнак у Ярошівській загальноосвітній школі I-III ступенів. По закінченню школи навчався в Черкаському політехнічному технікумі, на відділенні обслуговування транспортних засобів, де здобув спеціальність автослюсаря.

Після закінчення політехнікуму у 2013 році був призваний на строкову військову службу до Збройних Сил України. Строкову службу проходив на посаді снайпера в розвідувальній роті 17-ї окремої танкової бригади. Потім перейшов на службу за контрактом. З кінця серпня 2014 року знаходився в зоні проведення АТО. В зоні АТО перебував близько 1,5 місяця.

16 жовтня 2014 Загинув під час виконання службових обов'язків в районі міста Попасна. Похований в селі Іванівка Новоархангельського району Кіровоградської області.

Він пішов воювати, тому що бути солдатом, це не значить вміти тільки добре стріляти та знатися на тактиці. Бути солдатом - значить не відокремлювати свою особисту гідність від гідності за свою державу. Це значить поважати і любити не тільки те, що є в тобі та на тобі, але й все те, що навколо тебе. Максим це добре усвідомлював. Його життя завжди буде прикладом. Вдивляючись в юне обличчя загиблого Героя, ми усвідомлюємо, що Україна втратила одного з найкращих, найсмівливіших, найдостойніших синів.

ВІЧНА СЛАВА НАШОМУ ГЕРОЮ!!!

І ВІН УПАВ, ПРИКРИВ СОБОЮ ТРАВИ,
СВОЄЮ КРОВ'Ю ЗЕМЛЮ НАПОЇВ...
І ВІН УПАВ... УПАВ ЗІ СЛОВОМ: «МАМО!
ПРОСТИ МЕНІ, Я ВИЖИТЬ НЕ ЗУМІВ...»

ВІН БУВ СОЛДАТ... АЛЕ ВІН БУВ І СИНОМ...
ДЛЯ МАТЕРІ ВІН ЩАСТЯМ БУВ ОСТАННІМ!
І ЖУРАВЛІ ЛЕТЯТЬ У НЕБІ КЛИНОМ
НАД СИНОМ, НАД СОЛДАТОМ У ПРОЩАННІ.

А МАТИ ТАМ, ДАЛЕКО ЗА ФРОНТАМИ,
ЧЕКАЄ СИНА, СТАВШИ НА ПОРІГ.
І ПРИЙДЕ ЇЙ ПОСЛАННЯ З ЖУРАВЛЯМИ,
ЩО ВІН – ГЕРОЙ, ЩО ВІН В БОЮ ПОЛІГ...

І ВПАДЕ МАТИ З КРИКОМ НА ПОРОЗІ,
МОВ ПРИВИД, БОЖЕВІЛЬНА І БЛІДА.
І ПРОЛУНАЄ ЕХО НА ПУСТІЙ ДОРОЗІ:
«БУДЬ ПРОКЛЯТА, БУДЬ ПРОКЛЯТА, ВІЙНА!»

ТАКИХ ІСТОРІЙ НА ЗЕМЛІ БАГАТО
Ї У ПАМ'ЯТІ ВОНИ БУДУТЬ ВІКИ.
ТАК УКЛОНІМОСЬ НИЗЬКО ВСІМ СОЛДАТАМ,
ЯКІ ЗА НАС В БОЯХ ТИХ ПОЛЯГЛИ!

Дмитро Борисович Пономаренко (09.01.1985-30.06.2015)

Пономаренко Дмитро Борисович народився 9 січня 1985 року в селі Новоселиця Катеринопільського району Черкаська область. Військовослужбовець 13-го окремого мотопіхотного батальйону 1-ї окремої танкової бригади (раніше 13-й БТО «Чернігів-1»). Мобілізований у серпні 2014 року. Ніс службу у с. Кліщіївка Артемівський район Донецької області. Весною 2015 року отримав поранення, після кількох місяців лікування повернувся до війська. Вже через місяць мав демобілізуватись. 30 червня 2015 року, не приходячи до тями, помер у Дніпропетровській лікарні імені Мечникова від поранення в шию. Похований в с. Новоселиці.

Герої не вмирають і не вмруть,

Героїв пам'ятатимуть віками .

Їм славу з честю завжди віддають

І голову схиляють перед ними.

